Јанко Самоуковић имао је 23 године кад је одведен у злогласни логор Силос у Тарчину. Преживио је тешке логорашке дане, а у роман којије написао, “Прича и никоме и ничему”, инспирисан је његовим боравком у логору. Књига “Приче о никоме и нечему” аутобиографска је, иако сам у неке ствари представио мало блаже, јер ми је циљ био да књига остави утисак добре људске душе која би требало да међу нама успостави неки контакт и баланс, да нам свима буде боље.



Нисам писао о многодетаља о логору Силос, него више о људском сазријевању, тражењу себе и своје душе. Прошао сам и доживио лоше од лоших људи, али оно што знамје да ја нећу да будем такав, ја ћу да будем примјер какав човјек треба бити, без обзира шта је прошао. Сматрам да жртва не може бити теже кажњена већ да постане да личи на своје мучитеље”, рекао је Самоуковић. Он се сјећа да је најмлађи логораш имао само 14 година, док је настарији имао и више од 85, али исто тако наглашава да је своју душу очувао понављајући реченицу: “Не смијеш никад бити као ови људи који су те затворили, што те овдје држе у оваквом стању, труде се да те малтретирају и да ти направе баш нешто лоше! Ако ово преживиш, не смијеш бити овакав!”, рекао је Самоуковић.



Из голготе је изашао жив,али и јак човјек ког није затровала мржња. Иако тај пут није био ни малолак, Самоуковић не заборавља своју реченицу коју је понављао током логорашких дана, а данас наглашава да жели да се оно што су логораши доживјели, никад више ником не догоди! Рецензент романа Станислав Томић, истакао је да роман описује тешку тему, али да није песимистичан.-Ово није роман у класичном смислу гдје аутор бруси ликове, више је писан у исповједном тону са документарно-дневничком димензијом,а у роману су заступљена и дубока ауторова размишљања. Лично, роман “Прича о никоме и ничему” доживљавам и као поруку да је највиша вриједност људска слобода, али и да то можда и не цијенимо докје не изгубимо”, рекао је Томић.

